UN BON PARTIT

COMEDIETA EN UN ACTE

ORIGINAL Y EN VERS

DE

J. BLANCH Y ROMANÍ

Estrenada en lo TEATRE CATALÁ instalat en lo Romea, la nit del 14 de Maig de 1895.

Preu: UNA pesseta.

BARCELONA

ESTAMPA «LA CATALANA,» DE J. PUIGVENTÓS
5, Dormitori de Sant Francesch, 5.

1895

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://www.archive.org/details/unbonpartitcomed00blan

UN BON PARTIT

COMEDIETA EN UN ACTE

ORIGINAL Y EN VERS

DE

J. BLANCH Y ROMANÍ

Estrenada en lo TEATRE CATALÁ instalat en lo Romea, la nit del 14 de Maig de 1895.

BARCELONA

ESTAMPA «LA CATALANA,» DE J. PUIGVENTÓS
5, Dormitori de Sant Francesch, 5.

1895

La propietat d' aquesta obra pertany á la Imprempta La Catalana y ningú sens permís de son propietari, podrá representarla ni traduhirla, essent lo encarregat del cobro de drets, lo delegat general d' obras dramáticas y líricas D Joan Molas y Casas.

Queda fet lo dipósit que marca la lley.

Al festiu y popular autor dramátich

D. M. Figuerola Aldroféu.

Tu m' has encoratjat ab ta experiencia teatral, ajudantme pera lograr veure en escena la present comedieta.

Acepta, donchs, la dedicatoria, com penyora d' afecte de ton devot admirador y amich

L' Autor.

REPARTIMENT

PERSONATJES	ACTORS
Laura..	D.ª Adela Clemente.
Donya Mónica.	» Agna Monner.
Una Senyora convidada..	» Dolors Galí.
Senyor Serra.	D. Jaume Capdevila.
Arturo de Rocabruna.. .	» Modest Santolaria.
Pi.	» N. N.
Cantarell.	» Frederich Fuentes.
Un Senyor convidat. . .	» Ramón Valls.
Un Criat..	» N. Capdevila.

Época actual y á Barcelona.

ACTE ÚNICH

Lo teatro representa una sala gran de casa d' en Serra.—Piano, sofá, balcó, etc., etc., etc.—Al fondo jardí.

ESCENA PRIMERA

LAURA y D.ª MÓNICA

MÓNICA. Ja ho veus, Laura, solsament
per tú dono aquesta festa.
Jo que visch tant lluny del món
sens maldecaps de cap mena
avuy hi fet un vá-y-tot...

LAURA. Gracias, tia, se li aprécia.

MÓNICA. ¿Qué 't sembla, fá goig la casa?
¿Qué me 'n dius d' aquesta seda?
Ah! no 't pensis, vindrá gent
molt distingida, molt séria;
tot personas d' alto-rango
y molta prossopopeya.
A més un *lunch* de ca 'n Llibre
que será dels de primera.

LAURA. Donchs digui que 's vol lluhí?

MÓNICA. Sí, vull fé una cosa séria.
La reunió, com ja saps,
es un motiu indirecte,
puix si bé dono 'l concert,
per lo que ho faig tú ja 't pensas:
vindrán molts joves y *pollos*
á pretendrer la má teva.

LAURA. ¿La meva má ó 'l meu dot?

608049

MÓNICA. Fuig, no siguis tant modesta.
Vritat que cinch cents mil duros
las cosas del cor distreuhen,
peró ab la teva carona
y ta educació escayenta
tens d' agradar á tothom.
LAURA. Veurá; no 'm penso ser lletja;
peró 'm temo que 'l meu dot
contribuheix en gran manera
á que 'm surtin tants partits.
Peró, escolti, ¿qui es que 'm deya
que vindría aquesta nit?
MÓNICA. Primer moltas senyoretas
ab sas familias y tot;
després lo rey de la festa,
lo pianista Cantarell
que 'ns fará música seva;
després molts senyors y *pollos*
y entre ells lo jove que 't deya,
lo simpátich senyor Pí,
aquell que tant bé s' espressa.
LAURA. ¿Vol di 'l corredor de Bolsa?
MÓNICA. Just! y qu' es jove de prendas.
LAURA. Digui: 'l senyó Rocabruna
que no vindrá?...
MÓNICA. ¿Que dius, nena?
L' Arturo de Rocabruna?
Cregas que 'm causa sorpresa
que sabent lo que ha passat
ab éll y 'ls de casa teva,
m' ho preguntis...
LAURA. ¿Qué vol dí?
MÓNICA. No fassis la desentesa.
¿Que 't pensas que jo no sé
que de temps la *corte* 't feya?
Fins que un día 'l teu papá
va dirli ab indiferencia
que no volía pintors
ni gent de l' alta noblesa,
sinó comerciants richs
y ab forsas sachs de pessetas...
LAURA. Dispensi, tía, 'l papá
no va dir rés del que 's pensa;
al contrari: Don Arturo
va tenir la inconveniencia
de refusá aquesta má,
per més que 'l papá li deya...
¿Vol que li diga més clar?
Pues sápiga que 'ns desdenya,
per éll som fabricantets
ó mellor dit, som genteta
y 'l senyó pica més alt,

¡com té títol de noblesa!

MÓNICA. Tu ho sabrás mellor que jo,
m' ho creya d' altre manera.
Callém, ja venen visitas.

ESCENA II

Ditas, CANTARELL de frach y PI

CANTAR. ¡Saludo á la concurrencia!

PI. Als peus de vosté senyora!
A n' aquesta senyoreta
ja vareig tení l' honor
de ferhi un cop conexensa.
Se diu Laura. ¿No es veritat?

LAURA. Per servirlo: Laura Serra.

PI. Sí senyora, ja 'm recorda,
'l seu papá molt 'm' aprécia
y 'm fá fer molts corretatjes.

MÓNICA. ¡La bolsa es la seva deria!

LAURA. Conque vosté es corredó?

PI. Bolsista y dels de primera.

CANTAR. Velsiaquí una institució
que aboliría depressa,
perque vaja, aquestas Bolsas
no comprench per qué servexen.

PI. Molt ben pensat Cantarell.
Jo además ab tota urgencia
manaría que tothom
sapigués música... ¿Entenen?
¡El piano obligatori!
y axís tindríam que 'ls mestres,
dich professors... com vosté,
no s' entendrían de feyna.

CANTAR. Vosté sempre está de broma.

PI. Permeti; una pregunteta:
¿quina música es mellor,
la italiana ó la moderna,
la música de Bellini
ó la de Wagner?...

CANTAR. ¿Que 's pensa
que jo no sé que 'ls profans
odian la música séria?

PI. Sí senyor y me 'n alabo!

LAURA. Jo penso d' igual manera.

PI. (Quin xasco pe 'l meu rival,
anda noy! pela aquest préssech!)

CANTAR. Senyor Pi, veig que vosté
es amich de musiquetas

y no 'ns entendriam may
perque li falta la essencia.

PI. ¿De quina escola es vosté?

CANTAR. Jo? Idealista... á la moderna.

PI. ¿Idealista?

CANTAR. Si senyor,
ab los temps mudan las épocas,
cambian els instruments
y 'ls més antichs se rovellan.
Obri la historia y veurá:
A la infancia de las llenguas
¿quin es l' instrument del mon?
Pues... l' arquitectura Grega!
A poch, á poch, vá crexent
y prenent tonadas tendras,
avuy pe 'l cami que aném
ja estém á la decadencia.
Jo só artista decadent,
soch de la Escola moderna
y en los horisonts del Art
hi busco la quinta essencia.
Mesié Vicenti Dandí
va demostrarho ab certesa...
¡l' andadó del Modernisme!
els inteligents li deyam.
Sí, si; s' han de reformar
las Bellas Arts y las lletras...
El que no pensa com jo
es que no sap lo que 's pesca!
Mes creguin, no 'n duptin pas,
creguin la paraula meva;
la música parlará
y tothom la sabrá entendrer!

PI. Molt bé, senyor Cantarell;
mes tota aquesta conversa
esplíquinsela ab el piano
y aixis surtirém de penas.

CANTAR. (Sech). Jo 'm pensava que vosté
volia conversa séria.

PI. No senyor, vá equivocat,
m' agrada més la brometa.

CANTAR. Ja veurá, dexemho corre...

MÓNICA. Si, si, cambihin de tema;
váginsen cap al jardí
que á n' allí tindrán més fresca
y podrán fumar tranquils.

PI. No fumo, y ni de cap mena
no tinch cap vici.

CANTAR. (Ab sorna). ¿De veras?
Pues jo tampoch fumo gayre.
Algún cigarrillo...

LAURA. Veuhen?

Las senyoras ens queixém
dels fumadors... y 'ns fá pena
veure un home que no fumi.

PI. Be, jo fumo... pero ho deya...

MÓNICA. Per dissimular.

CANTAR. Pues veuhen?
jo, á casa, fins fumo ab pipa!

MÓNICA. Donsas ab tota franquesa
ja poden passá al jardí...

CANTAR. Ab son permís.
(Saludant). Senyoretas!

PI. Ja 'ns trovarém al saló
quan se comensi la festa. (Se 'n van).

ESCENA III

MÓNICA y LAURA

LAURA. Vaya un parell mes pesat,
ni menos els puch sufrí.

MÓNICA. No, Laura, que 'l senyó Pi
es guapo y molt ilustrat.
A més d' aixó 'l teu papá
desitja que 's casi ab tú.

LAURA. Ay tia! té ben segú
que per mi no ho logrará.

ESCENA IV

Ditas y ARTURO

(Sens véurer á Laura).

ARTURO. Que Deu la guardi, senyora!

MÓNICA. Celebro veurel aqui
avuy que dono 'l concert.

ARTURO. Dispensim, solsament vinch
per dirli que demá marxo
directament á Madrid.

MÓNICA. ¿Demá mateix?

ARTURO. Si senyora;
ab aixó li vinch á dir
que si vol alguna cosa
pot disposar; per çó vinch.

MÓNICA. Gracias, que li vagi bé.
¿Y 's pot saber el motiu
d' aquest viatge?

ARTURO. (Violent). Si, si.
Desitjo veure 'l museos
y estudiarlos... perque aixis
podré lograr algun dia
ser un pintó distingit.
Veurá!... ma renta es modesta,
y en lo sigle en que vivim
la noblesa vá de baixa.
Ab aixó, ab el seu permís...
permetim que 'm despedeixi;
passiho bé...
(S' adona de Laura) ¿Vosté per quí?
LAURA. ¿Que no 'm vol donar la má?
ARTURO. Senyoreta...
LAURA. Ja está vist,
comprench que li só molesta.
ARTURO. ¿Quí, vosté?
LAURA. Jo crech que sí;
fá tant temps que no 'l veyém,
que ja estavam ab neguit.
ARTURO. Veurá: no té d' estranyarho,
he estat fent preparatius
per anarmen á viatge.
Penso anarmen á Madrid
per estarhi un parell d' anys.
LAURA. ¡Un parell d' anys!
MÓNICA. ¿Per qué ho dius?
Vol estudiar los museos
y los grans pintors antichs,
y aixó no 's fá ab quatre dias.
¿No es vritat?
ARTURO. Vosté ho ha dit.
Vuy veurer nous horisonts,
vuy estudiar; potsé aixis
algun dia 'm faré un nom
conquistant honra y profit
com avuy no s' acostuma.
LAURA. ¿Sap que vosté es molt altiu
y te una gran ambició?
MÓNICA. Laura!
LAURA. Sí, li tinch de dir:
vosté ab l' escusa del art
vol ferse un nom distingit,
vol coronarse de gloria,
y orgullós y ensuperbit
enlayrarse sobre 'l vulgo...
¿no es vritat?
ARTURO. Potser que sí.
Mes no es ambició vulgar
la que sento ab tant delit.
Jo sols vull la independencia,
sols vull que may puguin dir

que dependexo d' algú;
aquest es lo meu desitg.

MÓNICA. Fa molt be, jo li aplaudexo.

ARTURO. Senyoras; ab son permís
tinch l' honor de despedirme.
Senyoreta; ben felis
desitjo sempre que siga
en brassos d' un bon marit
que la fassi tant ditxosa
com se mereix... y per mi
no mes demano que tinga
un recort, recort senzill
per la ardenta simpatía
que per vosté sempre tinch. (Se 'n va).

ESCENA V

MÓNICA y LAURA

MÓNICA. Sembla que está conmogut!

LAURA. Vaja, es un jove molt fil
no li sembla á vosté, tía?

MÓNICA. Sí; pero fes lo que 't dich.
No t' emboliquis ab nobles,
recordat del positiu,
y pensa que 'l teu papá
prefereix lo senyor Pí.

ESCENA VI

Ditas y senyó SERRA

SERRA. Bona nit! Ja soch aquí;
hi vingut un xiquet tart
perque hem tingut molta feyna.
¿Com aném? (Encaxant).

MÓNICA. Aném passant.

LAURA. Caramba! Jo que 'm pensava
que avuy vindría mudat
veig que ve d' americana.

SERRA. Oh, filla meva! veurás:
ara surto de la fábrica...

MÓNICA. Tens rahó, deixal estar,
no hem pas de fer cumpliments
entre parents y germans!
Sentirás un gran concert;

avuy sentirás tocar
al profesor de la Laura.

SERRA. ¿Qui, en Cantarell?

MÓNICA. Ja 'l veurás.
Per fe honor á nostra festa,
va de casaca y guant blanch.

SERRA. Per mi que vagi com vulgui.
Axís que 'l veig assentat
al tamburet del piano
ja fujo del seu devant,
perque no 'm vingui migranya.

MÓNICA. Ademés d' axó, hi haurá
un refresch de casa 'n Llibre
qu' es un pastissé que 'n sap.

SERRA. Jo l' hauría preferit
de ca 'n Batllori.

MÓNICA. Cá, cá!
el nom de Llibre omple molt
y te fama universal.

SERRA. Ja entench: vols di que 'n Batllori
recorda alló dels xavals
d' en bitllori pica foch.

MÓNICA. Tens rahó, es massa vulgar.

SERRA. Escolta: ¿que no ha vingut
aquell jove tant trempat?

MÓNICA. ¿Quin?

SERRA. Aquell; aquell de la Bolsa.

LAURA. Ja se qui vol dir, papá.
Vosté vol di 'l senyó Pí.
Ja ha vingut, pero es el cas
que á mi no m' agrada gens.

SERRA. M' ho pensava, ho tinch provat;
basta que 't proposi algú
perque no 'l puguis tragá.
Mes per ço; no t' amohinis,
que si aquet no t' ha flexat
t' en buscaré d' altres, nena.
Tot s' arregla. ¡Ab diners ray!

LAURA. Ab diners!... ¿Y en Rocabruna
per qué nos va desayrar?

SERRA. (Enfadat). ¿Que t' empatollas, que dius?
Falta que hagués aceptat
un tipo com ell per gendre.
Ves qui es? Un noble tronat!
A mes d' axó, aquets pintors
tot lo dia están fumant
y fent fum ab la pipota...
Ah, no, no... Deu me 'n reguart!

LAURA. Jo 'm creya...

SERRA. Fesme 'l favor,
no 'm vinguis ab entonats.
Ja saps que soch partidari

de nos ab nos, tal com fan
al poble de Cadaqués.
Jo so un senzill fabricant
qu' he pujat de texidor,
lo que tinch á honra molt gran,
y ell un noble aristocrátich
que 'ns voldría enlluernar.

MÓNICA. Tens molta rahó, Joseph,
trovo que pensas com cal.

ESCENA VII

Dits y un CRIAT

CRIAT. Donya Mónica; 'l senyó
diu que arrivan convidats
y demanan per vosté.

MÓNICA. Está bé. Digas que hi vaig.
(Lo criat saluda y se 'n vá).
Vols acompanyarme, Laura?

LAURA. Sí, tía.

MÓNICA. Passa endavant. (Se 'n van).

SERRA. No hi há com la senzillés,
es lo més bonich que hi há. (Pausa).
Es molt cert qu' en Rocabruna
es molt fí, molt elegant,
d' una educació esmerada,
qu' es instruhit, ha viatjat,
en fí, un verdadé senyó,
cosa que no seré may;
peró no hi fá rés, ni ganas!
(Surt lo criat y espolsa ab un plumero).
Vaya un xasco que 'm va dar!
Despreciar la meva filla
y 'l seu dot... qu' es de molts rals!
Per çó tinch de confesarho:
té 'l paladar delicat
y unas ideas molt dignas.
Ho comprench molt bé, está clar;
per éll só un fabricantet,
un texidó, un menestral...
qualsevol... el senyó Serral...
Ey tu! que dimoni fas? (Al criat).

CRIAT. No ho veu senyó Serra? Espolso.

SERRA. Espolsa; peró sabrás
que quan conversis ab mi
tens de descubrirte 'l cap.

CRIAT. Ay! Dispensi, senyó Serra.
(Trayentse la gorra).

SERRA. ¡Que senyó Serra! Ignorant,
á mi se 'm diu Don Joseph,
ho sents?
CRIAT. Quedi descansat
y dispensi la franquesa
Don Joseph. (Se 'n va).
SERRA. Ara ja ho sabs.
Vull que tothom me respecti,
per çó soch rich.

ESCENA VIII

Senyor SERRA y ARTURO

ARTURO. ¡Que diu de bó senyor Serra?
SERRA. Per ara bé, aném passant;
y vosté, que diu de nou?
ARTURO. Precisament l' hi buscat
per parlarli d' un assumpto
que crech algo interessant.
M' han dit que casa sa filla?
SERRA. Sí senyó. ¿Que troba estrany
qu' algú 's digni casá ab ella?
ARTURO. Bé: peró digui, es veritat
que 'l futuro es un tal Pi?
SERRA. Sí senyó, un jove elegant
qu' es corredó de la Bolsa,
que gasta cotxe y caballs
y que per çó, no 's desdenya
d' aliarse ab un menestral.
ARTURO. Dispensi, jo ho tinch entés
d' un altra manera, sab?
M' han dit que aquest senyó Pi
es un bolsista tronat,
que deu diners á tothom,
qu' es un trutxa dels més grans,
plé d' enredos y quèridas,
y á més de tot, no té un clau.
SERRA. Axó que diu no es possible!
ARTURO. Estich molt ben informat;
y tingui entés, senyó Serra,
que si he donat aquèst pas
es perque estich ben segú
que lo que dich es veritat.
Sab que soch home d' honor
y no m' he servit ja may
dels ecos de la calumnia
que la gent fá rodolar.
Peró com que per vostés

sento una viva amistat
he cregut del meu dever
dirli lo qu' está passant.

SERRA. Gracias. Veuré d' enterarmen;
ja sé que vosté es formal.

ARTURO. Al mateix temps tinch de dirli
que demá mateix me 'n vaig
cap á Madrid, per quedarmhi
cosa de dos ó tres anys. (Dantli la má)

SERRA. Pues que tingui un bon viatge.
Estiga bó. (Se 'n va).

ARTURO. Deu lo guard!

ESCENA IX

ARTURO

He cumplert lo meu dever:
comprench que l' he disgustat;
peró jo devía dirli
perque no puch tolerá
que la Laura sigui esposa
d' un petardista vulgar. (Se 'n va).

ESCENA X

PI, un senyor CONVIDAT y una senyora CONVIDADA

PI. Surtim aqui una estoneta,
al menos descansarém.

CONVIDAT. Té rahó, á n' aqui 's respira.

CONVIDADA Jo ja no podia mes.

PI. Sobre tot, no hem d' escoltar
lo que toca 'n Cantarell.
(Senyalant). Mírintsel com se belluga,
no pot estar may quiet.

CONVIDAT. Aquest motiu es molt llarch!

PI. Si senyó: llarch y dolent.
Quan ell s' enganxa al piano,
al menos n' hi ha per un mes.

CONVIDAT. Quina música mes tonta!
Si 'm quedo dintre mes temps
á bon segú que arreplego
un mal de cap dels mes ferms.

CONVIDADA Pues jo, si hi estich mes rato,
no ho duptin pas, al moment
tindria un atach de nervis.

PI. Si, senyora, si, ho comprench;

sentint tocá un tipo aixis,
tothom queda mort en sech.
Pero callin, ja ha acabat.
Ara vé aquí tot content.

ESCENA XI

Dits y CANTARELL

(Entra caminant de reculons y després dona una volta en rodó). Aplausos de dins).

CANTAR. Senyoras... Senyors... mil gracias.
PI. (Aplaudint). Bravo, bravo, Cantarell! permetim que 'l feliciti.
CANTAR. (Gira en rodó). Gracias. Verdaderament no mereixo tants aplausos.
PI. Si senyó, si, se 'ls mereix. Vosté es un músich de punta.
CONVIDADA Permetim que jo també li dongui la enhorabona.
CONVIDAT. Y jo aprofito 'l ratet per donarli una abrassada.
CANTAR. Gracias. Estich molt content. De la diada d' avuy sempre me 'n recordaré.
PI. Parlant de tot, tinch que dirli dos paraulas en secret.
CONVIDADA En secret? Donchs retiremnos. (A son espós).
CANTAR. No senyora, no hi fá res. Pot dirlas. (A Pi).
PI. El senyó Serra no m' ha semblat gents content quan vosté ha tocat l' andante. ¿Sab quin vull di?
CANTAR. ¿Qué, potser vol di aquell tros descriptiu?
PI. Ja veurá, m' esplicaré: vosté ha picat unas notas, molt estridentas per cert, y las teclas del piano anavan fent *crech-crech-crech;* llavors, las notas groxudas feyan *trich-trach*... y després las notas primas, ab forsa repetian: *crech-crech-crech!* Llavoras el senyó Serra ha dit, ja no poguent mes: quin soroll! ni que teixissin, quin soroll! sembla un teler!
CANTAR. ¡Aixó si que ho sentiría!

PI. Jo penso que s' ho ha prés
com una broma pesada.
CANTAR. Es dir que li sembla que...
PI. Vol que li digui ab franquesa?
¡Ha fet *planxa*, Cantarell!

ESCENA XII

Dits y senyor SERRA

CANTAR. (Això no pot quedá aixís,
á veurer si ho arreglém!)
(A Serra). Permetim duas paraulas.
M' han dit que lo meu concert
li ha sigut desagradable?
Sab?... Aquell tros dels talers?
SERRA. Y bé que m' esplica á mi!
CANTAR. Precisament á vosté
li dedicaba la pessa.
SERRA. Veurá, no 'm dediqui res.
CANTAR. A vosté vull dedicarla
perque 'l seu nom s' ho mereix.
El seu nom de fabricant
es distingit.
SERRA. Bueno y qué?
CANTAR. Home! que jo sentiría
que ho hagués prés malament.
SERRA. No senyó, no s' encaparri;
no 'n faig cabal de vosté!
CANTAR. Pues jo molt. Jo 'l considero
com si fos un pare meu,
y tanta veneració
li professo, que potser,
sinó que soch curt de géni,
demanaria humilment
la má de la seva filla.
SERRA. ¿Qué diu ara?
CANTAR. Lo que sent.
SERRA. ¿Pero ja sab que la Laura
tindrá un dot digne d' un rey?
CANTAR. Això ray, no 'm dona pena,
també 'm sacrificaré!
SERRA. ¡Vosté té un pit com un toro!
PI. ¡Quina barra! Cantarell,
sápiga que ja ha fet tart.
Un servidó de vostés
té de casarse ab la Laura;
¿no es vritat, Papá?
SERRA. Un moment.
Ja que tant clar m' ho demanan,

sense embuts els hi diré.
Jo trovo que á vostés dos
els sobra barra en excés.
Ma filla no será esposa
de vosté, ni tampoch d' ell.
La noya no vol musicas
ni músichs incongruents.
¡No sap prou de melodía
per compendre 'l seu talent!
Y á vosté, que es tant de broma,
li haig de dir, que tinch entés
que 'l cotxe y caballs que gasta...
m' han contat... que no son seus.
Y que aquella baylarina
vindrá á arrencarli 'ls cabells
si no 's casa abiat ab ella.
Ara ja ho tenen entés!
Ademés, els tinch de dir
que hi ha un altre pensament.
La noya vol ferse monja.

CANTAR. Mes valdria que 's casés...

SERRA. Ja veurá, no s' encaparri.
Senyores!... qu' ho passin be. (Se 'n va)

ESCENA XIII

Dits menos SERRA

CANTAR. Vaja un home mes poch fí;
no mereix un gendre artista!

PI. Ja 's coneix qu' es texidó,
fill de classe molt senzilla,
indigne de relacions
ab gent de la classe fina!
¿No 'ls hi sembla?

CONVIDAT. Te rahó;
pero la gent distingida
com nosaltres... ho escoltém
y 'ns hi fem un tip de riurer.
(Dant el bras à la senyora).
Pássinho be, cavallers!

CONVIDADA Hasta luego! (Se 'n van).

CANTAR. Hasta la vista!

ESCENA XIV

PI y CANTARELL

PI. Veu? A mes de tot axó,
la noya no es gens bonica.

CANTAR. Donsas digui que á vosté
l' interés el dirigía?
PI. No senyó, no, el capital
era el que tots dos voliam!

ESCENA XV

Dits y LAURA

LAURA. El trovo á punt, Cantarell.
Ara 'l buscava la tía
per si vol ferli l' obsequi
de tocá un wals allí dintre.
CANTAR. Ab molt de gust, senyoreta;
hi vaig corrents, desseguida.
LAURA. Cracias.
PI. Ab el seu permis
vaig á ferli companyia. (Se 'n van).

ESCENA XVI

LAURA, assentantsè.

Sens ningú haverme donat
motiu, trobo la vetllada
molt ensopida, pesada.
Si; tot ho trobo pesat.
Veig que tant sols l' interés
es avuy qui mou l' amor;
¡que se 'ls hi endona del cor,
si sols desitjan diners!

ESCENA XVII

ARTURO y LAURA

LAURA. (Ab un crit) Ay!
ARTURO. S' ha espantat, senyoreta?
LAURA. No senyó, no ha sigut rés.
ARTURO. Dispensim. Ans de marxar (Se assenta).
he volgut venì un moment
tant sols per felicitarla
LAURA. Vosté dirá.
ARTURO. Tinch entés

que 's casa ab el senyor Pi...

LAURA. ¿Qué diu ara?

ARTURO. Lo que sent.
Aixis acava de dirmho
el seu papá de vosté.
Per cert que 'm sembla qu' estava
molt alegre y satisfet,
afegint, que molt abiat
farian el casament.

LAURA. Jo no tinch mes voluntat
que la que té 'l papá meu.
Sempre faré lo que ell vulgui.

ARTURO. Y que fara molt ben fet.
Sobre tot, el seu futuro
es un jove inteligent,
molt simpátich y molt fí
y home de mereixements.
Vaja, que la felicito.

LAURA. Rocabruna; jo no sé
si m' ho diu ab ironía
ó si m' ho diu ab desdeny.
Jo tant sols lo que puch dirli
es que 'm dona sentiment
no parlantme com amich,
no parlantme ab cor obert.
El senyor Pi té 'ls modals
que sa classe requereix;
sa clase, que es també meva
y es la del nostre estament.
Ja observo que aquest senyó
no es distingit, ni marqués,
ni refinat en sos gustos...
tot axó, Arturo... ho comprench.
Peró sé qu' es laboriós,
que trevalla molt de ferm,
que sab guanyarse la vida,
que té cotxes y gran tren,
y axó, per la vida real
trobo qu' es molt convenient.
Lo demés son fantasías!

ARTURO. Sí, Laura, parla molt bé.
La moneda d' or circula
per lo món, més fácilment
que no cap pedra preciosa.
¿Sab que vull dir?

LAURA. Ja 'l comprench.
Perxó jo tinch sentit práctich.

ARTURO. Vosté sempre pensa bé.
Tindría ben poca gracia
que jo, ara li vingués
á criticar al senyor
qu' ha d' ésser lo marit seu;

sería de molt mal gust
que, haventlo aceptat vosté,
suposés que no li agrada.
¿No es veritat?

LAURA. ¿Cóm li diré?...
Trobo que aquesta pregunta
no me l' hauría de fer.

ARTURO. La amistat que 'ls hi professo
que m' autorisa, jo crech!

LAURA. Hi han certs drets que la amistat
no adquireix sinó ab molt temps.
Veurá: vosté, qué diría
si jo ara li preguntés
el motiu de 'l seu viatge...
el motiu... el verdadé?...

ARTURO. Diría que ja no marxo.

LAURA. Qué diu?

ARTURO. Molt senzillament;
he cambiat d' opinió.

LAURA. Peró home, si ara mateix
'm deya que se 'n anava!
¿Qué li ha passat? ¿Qué li han fet?
¿Que té algún altre progecte?
Dispensi... veu, are, veu?
també li feya preguntas.

ARTURO. No temi, vosté hi té dret,
perque quan jo he preguntat
m' ha contestat al moment.

LAURA. Que no!

ARTURO. Sí senyora, sí.
Al menos jo bé he comprés
l' elogi del senyor Pí.

LAURA. Com m' ho ha preguntat vosté?

ARTURO. Escolti; s' hi casaría
vosté, si no l' estimés?

LAURA. Faré lo que 'l papá ordeni.

ARTURO. De veras? Y si després
resulta que no es ditxosa,
si no s' avenen ab ell,
¡quin disgust pe 'l seu papá!
Vaja, fa molt malament
si es que no s' hi casa á gust.

LAURA. Ja veurá, ja li diré:
parlant ab tota franquesa,
no es aquest l' ideal meu;
pero com no 'n surt cap altre,
es per çó que 'm decidesch.
Y ja qu' he contestat tant,
vull interrogar també.
Diguim: ¿per qué no se 'n va?

ARTURO. Ay! Laura, no... m' atrevesch...
no m' en vaig... perque...

vull dirli... vull dirli...

LAURA. Vaja, acabém.

ARTURO. Vull dirli... que necessito
que 'm dongui 'l consentiment
per parlá ab el seu papá.

LAURA. Per la méva part ja 'l te.
S' entén, si es que vol parlarli
d' assumptos de casament.

ARTURO. Sí, Laura, es per demanarli
la blanca ma de vosté.

LAURA. Tingui, Arturo, aquí li entrego,
tingui, no patèxi mes. (Li allarga).

ARTURO. (Besantli). Laura meva, quant t' estimo.

LAURA. Arturo... callém, ve gent.

ESCENA ÚLTIMA

DITS, SERRA, PI, CANTARELL, MÓNICA, CONVIDAT y CONVIDADA

SERRA. No 's molesti, continúhi.

ARTURO. Vol escoltarme un moment?

SERRA. Ja pot dir tot lo que vulgui.

ARTURO. Pues vull dirli, Don Joseph,
que m' haurá de fe un favor.

SERRA. Digui.

ARTURO. Segons tinch entés,
se 'n ha anat de casa seva
un empleat dels més vells,
lo dibuxant de la fábrica
qu' era aquell senyó francés,
y ara está vacant l' empleo.
Ab axó, sens cumpliments
vinch á demanar la plassa,
pues sabré cumplirla ab zel.
Jo soch pintó y dibuxant,
treballant m' aplicaré
y sabré desempenyarla
tant com pogués ferho ell.
Segons tinch entés, guanyava
noranta duros al mes,
y jo, si vosté ho desitja,
li faré per menos preu.

SERRA. Acepto ab satisfacció.
Pero, vull que lo mateix
salari que aquell guanyava
també l' obtingui vosté.
Ja se que vosté te trassa,
que 'ls estampats y talers
no li son desconeguts,

cregui que 'm vindrá molt bé;
precisament necessito
un dibuixant que ab acert
dissenyi lo que 's fá á casa.
Entesos. (Donantli la má).

ARTURO. Perfectament.
Ara, encara hauré de dirli
dos ó tres paraulas mes:
ab la renta que ja tinch
y el salari que tindré,
faré una mensualitat
de doscents duros...

SERRA. Y qué?

ARTURO. Que ara vull fer matrimoni,
pues ja soch independent,
y li demano la Laura
per casarmhi, dins poch temps.

LAURA. Si, papá, ja estém entesos.

SERRA. Donchs aixis, no haig de dir res.
¡Caseuvos y santas Pascuas!
¿Qué hi dius Mónica?

MÓNICA. Ben fet,
y 't dono la enhorabona.

CONVIDADA Jo també faig lo mateix.

PI. ¡Per molts anys, senyora nuvia!

CONVIDAT. Celebro!

CANTAR. Pues jo, ademés
li vull doná una abrassada.

SERRA. A qui vol darla?

CANTAR. A vosté,
perque vegi que l' aprecio. (Abrassantlo).

SERRA. Gracias, senyó Cantarell.

LAURA. (Al públich). Ab aixó, senyors, ja ho saben,
á dins espera 'l refresch,
y aqui acaba la comedia,
com totas, ab casament.

FI